

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Üres körték

*Az üres körték foglalatát
benőtte a fű. Artéri képlet. A posványillat
nem a tájból, hanem a bőrödből
árad, szaga mégsem riaszt, csak
eltántorít attól, hogy emberek közé
menjél. Mocsár a tüdőben, a belekben.
Talán egy béka is lakik ott, ahova
nem látsz. Reggelente fortyogás,
lassú erjedés a délelőtt. A gondozónő
hűvös keze jégvigasztalás. Ha
kóstolod, gombaízű. A
kásás fagyalt meg nem mért
lázat csillapít. Itt átgyógyulsz a
sírba, úgy száll el a
forróság, mint a köd, szembéjat
nyugtatóan marad mégis tiéd
két hideg pénzdarab alatt.*

Intézeti otthon

*Az intézeti otthonban a gyereksírás
mintha a vízvezeték hangja lenne, nem
lehet tudni, hol nagyobb a nyomás. A
fejemre próbálok egy vécécsészét. A
porcelán öble, mint a keményre nőtt méhfal,
víz sincs benne, nem tudom, melyik irányban
kell megszületni. Mintha több lenne a fürdő-
terem, mint a háló, pedig itt senki sem tiszta.
Morzsák és kenésnyomok az ágynemű nélküli
ágyon, a szaros kezek a legkritkább esetben
zavarnak. Megkülönböztethetetlen, amit eszünk
meg amit kiszarunk. Ha ma is lesz álmom,
akkor nem bánom, ha bepelenkázna. Csak ébredés
után sosem tudom eldönteni, gondozó vagyok,
vagy ápoló. Álmomban minden hűs, mint a morfium
a vérben. A múltat újra lehet játszani. Euforikus
rohanás egy találkozóra. Az ölelés pillanatában
határtalan öröm, mikor ágyékom átszúrja
a kötőtű, amivel majdnem kikapartak.*